

Kapitel 7.

Pergamentsrullar

Eamonn red upp genom allén som ledde honom rakt mot det historiska slottet. Han beundrade den enorma byggnaden som kom allt närmare. Det var en storslagen syn att få se den breda fasaden torna upp sig framför honom.

Trots att det passerat flera århundraden sedan slottet byggts stod det fortfarande där lika magnifikt och storslaget.

Blommorna som kantade uppfarten spred en förtrullande doft och lyste med sina klara färger.

Han andades in doften från dem. Det kändes som att denna försommareftermiddag på något vis hade lyckats kapsla in dofterna och bevara dem runt allén.

Han slogs av en känsla att något stort och livsavgörande var på väg att ske just denna dag.

Att genom Colin, denna ritt och den nästan lite högtidliga känslan att rida här i allén upp mot slottet, allt hade en betydelse som bara väntade på att få komma till kännedom för honom.

Han red sakta fram och tog av åt vänster när han närmade sig porten, satt av och band upp sin häst mellan två stenväggar. Där stod hästen dold, men hade ändå friheten att beta.

Eamonn mindes vad Fionn sagt till honom kvällen innan.

Först måste han leta efter en nyckel till en dold ingång. Uppdraget han var ute på kunde locka till sig faror. När nyckeln var funnen skulle han ta sig in i slottet och vidare mot de undangömda pergamentsrullarna på vindsvåningen.

Han gav sig iväg mot slottets baksida där den gamla nyckeln skulle finnas i en fågelholk vid sidan av ett fönster. Det var en nyckel som kommit i Keltiska sällskapetets ägo för många år sedan.

Under ett av deras möten hade det beslutats att den skulle placeras i holken. Där skulle den vara tillgänglig för var och en, om det någon gång skulle bli nödvändigt att ta sig in på slottet osedd.

Han stod nu vid den gamla fågelholken vid ett fönster med galler runt. Han gick försiktigt fram och sträckte upp armen för att lyfta på locket. Det gick lätt upp och han sträckte trevande ner armen och kunde till sin lättnad känna den kalla metallen mot sina fingrar.

Han greppade tag i nyckeln och lyfte ner den.

Nyckeln var både mindre i storlek och betydligt mer välbevarad än vad han hade väntat sig. Han stoppade ner den i fickan och vände raskt tillbaka mot den stora huvudentrén, som han hoppades skulle vara upplåst. Han var mer säker på att finna vägen dit pergamentsrullarna fanns om han fick gå in den vägen. Det skulle bespara honom onödig tid på att annars först behöva orientera sig.

Till sin stora glädje gled den tunga porten upp när han vred om det stora järnlåset.

Doften av fuktig sten och historiska vingslag slog emot honom när han klev in genom dörren. Han såg sig om i den överväldigande korridoren som fanns framför honom.

Han mindes senaste gången han varit här inne. Det var när sällskapet hade sitt årsmöte här för nästan två år sedan, då hans far stått som värd.

Eamonn tog några raska steg uppför den breda stentrappan och vidare mot salen där mötet hade ägt rum.

Han skulle gärna gå runt en stund och njuta av all den prakt och historia byggnaden bar på.

Men något hade börjat gnaga i hans sinne, något som sa honom att han borde skynda på.

Eamonn började småspringa genom slottet.

Sida 46 av 129

Det ekade dämpat i korridoren för varje steg han tog. När han tagit sig fram genom den långa hallen tog han till vänster genom en dörr in i den stora salen, och fortsatte bortåt. Bort mot den trappa som ledde honom upp mot vindsvåningen.

Han öppnade den gamla trädörren på glänt. Så stod han plötsligt där, i dörröppningen till det rum där alla historiskt viktiga föremål fanns bevarade.

Rummet kunde liknas vid en blandning av bibliotek och museum. Tänk vad många föremål som låg undangömda här, bevarade för framtiden.

Han kastade en blick ut genom det lilla fönstret och såg hur två personer kom gående till fots över borggården.

Även om solen var på väg ner och himlen dunkel kunde han ändå se att det var Leija och Garbhan.

Han tvekade en sekund, funderade på om han borde gå dem till mötes. Så beslutade han sig för att först leta rätt på dokumentet.

Han skulle finna det i en stor träkista tillsammans med andra välbevarade böcker, tidskrifter och prylar, det hade hans far upplyst honom om.

Eamonn sökte igenom rummet och såg flera olika träkistor. Han lyfte på locket till den första, men den tycktes bara innehålla gamla kläder av adligt snitt. Han fortsatte vidare mot nästa, denna gång hade han större tur.

Träkistan var full med pärmar och hoprullade dokument. Han lyfte försiktigt i de gamla

pappersarken och läste på dem. Handel utan gränser, Irlands fauna, Skepp för välfärd. Så såg han ett häfte med skrifter som fångade hans intresse.

Rubriken löd "Druidens härkomst och dess natur".

Han sträckte sig efter häftet och lyfte upp det ur kistan. Han gick bort mot fönstret i hopp om att eftermiddagens få ljusstrålar skulle hjälpa honom att försäkra sig om att detta var det rätta.

Han bläddrade varsamt i de sköra pappersarken och läste rubrikerna

"En historia", "Framtidens läkare", "Den vita staden", "Framgångsrik lantdjursavel", "Hästar för strid".

Det måste vara det här han letat efter!

Även om han inte kände sig helt övertygad efter att ha läst rubrikerna var det något som sa honom att detta var det dokument som skulle hjälpa honom.

När han funnit det han trodde sig leta efter och slappnade av en aning började hans tankar ge honom varningssignaler. Han kände hur en stress kom krypande över honom.

"Var är du, skynda dig, hjälp oss."

Eamonn stoppade häftet innanför tröjan och skyndade tillbaka i rask takt mot utgången.

Leija och Garbhan hade lämnat sina hästar och var på väg till fots över borggården.

– Men tycker inte du också det? Att det hade vart mycket roligare om adeln bott i borgar byggda i vass och halm istället för i de här pompösa stenbumlingarna? sa Garbhan. Tänk så mycket pengar de skulle ha sparat.

– Jo förvisso, skrattade Leija. Men det känns ändå inte som en särskilt praktisk lösning i ett land där man önskar skydd mot regn och vind. Jag har på känn att vassen skulle blåsa iväg, även vid en mindre storm.

– Men erkänn ändå vilken lustig syn det skulle vara att få se en vassborg som landat inne i staden över några andra hus om det blåst för mycket.

Leija skrattade åt synen som målades upp i hennes huvud.

– Men kom nu, Eamonn väntar på oss, vi måste skynda på.

Hon tog tag i Garbhans ärm och drog honom med sig mot borggården.

De fortsatte i snabb takt upp emot huvudentrén.

Sida 47 av 129

På avstånd såg de hur en välklädd trädgårdsmästare stod och krattade i rabatten. Garbhan sköt upp den stora porten och höll upp den åt Leija.

– Damerna först, sa han och försökte efterlikna en artig butler, så bra som bara han kunde.

Leija fnissade åt hans påhitt men klev förbi honom, in i den stora salen. Hon kunde inte låta bli att häpna av den storslagna synen. Hon hörde hur Garbhan stängde dörren bakom dem och så började de gå mot den stora trappan.

– Det var alltså till den här platsen vi skulle, sa hon. Jag var så säker på att vi skulle till Trinity College och att det var den kända The book of keltis vi sökte.

Garbhan skrattade till.

– Nej, inte den delen av kelterna. Det finns så mycket mer bland oss än de otäcka offeriter och konstiga levnadssätt som de flesta har hört talas om, men som faktiskt bara förekom inom en minoritet av de keltiska grupperna. De flesta var ett fredligt folk, som värnade om sina familjer och levde i fred. Men precis som i dagens media är det de brutala historierna som fascinerat eftervärlden mest och som man pratar om. De andra bitarna, de som var av godhet, är kunskap som sakta dör ut generation efter generation. I det här slottet finns ännu en historia bevarad som jag tror att nästan bara Keltiska sällskapet har kunskap om. En historia som skulle kunna påverka hela världen om informationen kom ut. Den skulle antagligen göra så att dagens historieböcker skulle behöva skrivas om.

De fortsatte uppför den breda stentrappan samtidigt som hon beundrade den stora röda mattan trappan var klädd i.

När de nått toppen hörde de hur en dörr stängdes och fotsteg kom emot dem.

De vände sig om i tron att de skulle få syn på Eamonn. Men till deras förvåning var det trädgårdsmästaren de sett ute vid rabatten tidigare som var på väg. Han gick fram till dem med bestämda kliv.

Garbhan lutade sig mot henne och viskade:

– Jag tror det är en väktare som vill visa oss runt, för att tjäna lite extra pengar som guide.

Han har säkert en dålig lön han önskar dryga ut.

Garbhan skrattade lite innan han vände sig mot trädgårdsmästaren som nu nått hela vägen fram till dem.

– God eftermiddag, hur står det till? sa mannen.

Han såg på dem med en myndig och granskande blick.

– Slottet är stängt idag och därmed inte öppet för besökare. Jag vill därför be er att följa med mig ut, den här vägen tack.

Han vände sig om och pekade med hela armen mot den dörr han tidigare kommit in ifrån.

– Vi väntar på en vän, sa Leija. Kan vi inte få stanna en liten stund till, bara tills han dyker upp.

Hon tittade bedjande på vaktmästaren, men han såg inte ut att charmas av hennes leende. Istället sa han i lite irriterad ton.

– En vän, inne i slottet?

Han såg skeptiskt på dem medan han vände sig oroligt om och svarade med högre röst.

– Ni måste lämna slottet nu!

Leija såg att vaktmästaren började se stressad ut och båda hann se hur något glimmade till i ögonen på honom.

– Ni kan naturligtvis få stanna kvar om ni önskar, men det kostar förstås. De sista orden uttalade mannen väldigt sakta samtidigt som han kastade ett snabbt öga mot Leijas brosch. Garbhan noterade hur det tycktes blänka till i mannens ögon när han såg på broschen. Och vetenskapen slog honom, mannen visste eller misstänkte i alla fall att broschen var äkta. Det var något som inte stämde med den här situationen. Nu måste han handla klokt och fick inte visa att han uppfattat blicken i mannens ögon.

På något vis måste han övertyga mannen om att det var en billig souvenir.

Sida 48 av 129

Han måste också varna Eamonn, de fick inte dra mer uppmärksamhet till sig än nödvändigt.

Han svarade därför kvickt.

– Nej, nej, inte här inne, vi skulle ses ute på borggården. Men medan vi väntade bestämde vi oss för att titta in i slottet. Det brukade alltid stå öppet för besökare och jag ville gärna visa runt Leija. Du förstår hon har inte varit på Irland tidigare, så hon går på alla sorters pr-knep, köper souvenirer och åker på guidade turer. Jag tänkte att detta var ett bra tillfälle för henne att få se ett riktigt slott.

Samtidigt som han pratade på hoppades han att Eamonn hade huvudet på skaft och inte missade vad som skedde. Garbhan gjorde sitt bästa för att varna honom under tiden som han pratade med mannen.

– På så vis, sa mannen, som tycktes ha lugnat sig en aning. Men nu måste ni komma med mig, jag har inte betalt för att stå här och prata med oönskade turister. Vi går den här vägen.

Ån en gång såg de hur mannen sträckte ut armen och pekade mot dörren.

– Vi kan ta oss ut själva den väg vi kom ifrån, svarade Garbhan kvickt och var på väg att vända sig om för att gå.

Men innan de hunnit ta första steget mot utgången hörde de mannen säga.

– Nej, inte den dörren! Stora porten är trasig och väntar på reparation. Den får endast öppnas i absoluta nödfall. Det finns en risk att ni kan få den över er. Kom med mig, den här vägen!

Garbhan bestämde sig för att samarbeta med mannen tills vidare. Snart måste ju Eamonn upptäcka dem.

– Som du önskar, svarade han, innan han såg uppfodrande på Leija. Vi kommer med dig. De följde efter mannen till den bortre dörren som ledde dem in i en vacker sal. De såg hur det hängde målningar på väggarna av stora slag som utkämpats i historien. Men också porträtt på olika personer som haft anknytning till slottet genom tiderna.

– Vilken vacker tavla, sa Leija som försökte vinna tid genom att betrakta den en kort stund innan hon måste fortsätta framåt.

– Vi ska vidare nedåt den här vägen, sa mannen bestämt och visade dem till en smalare trappa än den de tidigare gått uppför.

Denna trappa ledde dem ner mot en hall, och vidare in i ett bibliotek.

– Skynda på, vi har inte hela dagen på oss, jag måste fortsätta att jobba.

Väl framme vid bibliotekets ingång knuffade vaktmästaren till Leija, hon tog några stapplande steg framåt innan hon återfann balansen. Hon vände sig om och såg hur mannen stod och såg på dem båda, lutad mot dörrkarmen.

– Nå, vad tycks om den guidade turen, sa han. Inte var dag som man får se den här delen av slottet, eller hur? Ni bör känna er lyckligt lottade.

Garbhan som inte hade varit i den här delen av slottet tidigare gjorde sitt bästa för att orientera sig. Senast han besökt slottet var under samma möte som Eamonn.

Han ville gärna veta var närmsta utgång fanns och i vilken del av slottet Eamonn troligtvis befann sig just nu.

– Nu är den guidade turen slut, hörde de mannen säga, innan han tog ett steg tillbaka ut i korridoren. För att komma ut ur slottet är det bara att följa korridoren åt höger, runda hörnet och ni ser en stor trädörr som vetter ut mot äppleträdgården. Nu återstår bara en sak, jag vill ha betalt.

– Betalt! ropade Leija skärtrat. Det är ju du som har fört oss hit, inte sant? Vi har inte bett dig att uppehålla oss.

– Men jag vill ha betalt, jag vill ha den där, sa mannen bestämt och pekade mot Leijas bröst.

– Mig? sa hon chockat, vad ska du med mig till?

Sida 49 av 129

Hon kände hur pulsen ökade och hur hon började bli riktigt rädd. Hon såg sig om i rummet och tittade sedan hjälplöst mot Garbhan.

– Visst kan du få den, sa Garbhan som förstod att det var broschen vaktmästaren var ute efter. Jag har ju redan berättat för dig att det är en souvenir. Han vände sig kvickt mot Leija och sa till henne, det är broschen mannen vill ha. Leija, vill du vara så snäll och ta av dig den. Nu mindes Garbhan vad Eamonn hade sagt till honom vid elden uppe vid hästflocken.

”Leija borde inte bära broschen offentligt, inte i dessa trakter. Det kan finnas de som kan skilja på souvenir och äkta vara.”

Han hade glömt bort att be henne dölja den, varför hade han inte tänkt på det? Vad dumt, nu fick de betala ett högt pris.

Leija knäppte sakta loss broschen från tröjan. Hon ville inte skiljas från den, men vad hade hon för val.

– Se så, snabba på, det kan inte ta dig hela dagen att ta loss den. Mannen började låta riktigt irriterad.

– Leija, vill du räcka broschen till mig, sa Garbhan samtidigt som han såg hur Leija darrade av rädsla. Du ska inte behöva drabbas av denna fåniga lek, bara för att du har köpt dig en fin souvenir.

Garbhan gick fram emot mannen med broschen i handen.

– Då vill jag att du kliver åt sidan så att vi kan komma ut, innan du får den.

– Nej, så lätt slipper ni inte ut, först vill jag ha broschen, sedan kan ni gå.

– Då får du hämta den själv!

Garbhan kastade iväg broschen med kraft in mot rummet innan han knuffade till mannen.

– Spring Leija, skynda dig!

Medan mannen stapplade åt sidan hann Garbhan precis ta sig förbi honom. Men allt för snart återfick mannen balansen och knuffade tillbaka Leija in i rummet. Han tog tag om hennes midja och höll henne fast.

Med sin lediga hand plockade han upp broschen som Garbhan nyss kastat iväg in mot rummet.

– Det här är inte broschen, sa han.

Mannen kastade iväg stenen samtidigt som han lutade sig ner mot sitt stövelskaft och tog fram en kniv. Nu rätade han på sig och tryckte det vassa knivbladet mot Leija.

– Flickan eller broschen, sa han med en skarp ton och log hånfullt mot Garbhan, valet ligger i dina händer.

Eamonn hade äntligen funnit dem, han kände en stor lättnad. Rösterna blev allt tydligare och han smög utmed korridoren.

Vad i all världen var det som stod på? Han stannade till och uppfattade att någon försökte tvinga till sig Leijas brosch. Nu gällde det att tänka snabbt, han måste få ett slut på de här dumheterna.

Leija såg plötsligt till sin stora lättnad hur Eamonn dök upp i dörröppningen bakom axeln på Garbhan. Hon såg hur hans skärpta blick snabbt skapade sig en bild av situationen innan han sa:

– Vad ska det här föreställa? samtidigt som han blängde på den otrevliga mannen.

– De här besökarna har något som tillhör mig, som de vägrar att lämna ifrån sig.

– På så vis, sa Eamonn, vad kan det vara som mina vänner har som tillhör dig?

– Det har du inte med att göra, men den där mannen, sa vaktmästaren och pekade mot Garbhan, ska överrätta det till mig nu, om han vill se sin kvinnliga vän kvar i livet.

Eamonn vände sig med spelat förvånad min mot Garbhan och frågade honom vad det var han bar på som denna man värdesatte så högt.

Sida 50 av 129

Garbhan såg tacksamt på Eamonn och räckte genast över broschen till honom. Han granskade den ett ögonblick, innan han åter vände sig mot mannen.

– Den här gamla souvenir, hur kan du värdesätta den så högt? Jag vill minnas att Leija köpte den som ett litet minne när hon besökte en butik härom dagen.

Han såg hur mannen, som tydligen klätt ut sig till vaktmästare för att försöka passa in på borggården, flackade med blicken och började se sig oroligt omkring innan han skrek med ilsken röst.

– Ge mig broschen nu, den är min!

De hörde tydligt hur gäll mannens röst var och det krävdes ingen större skicklighet att uppfatta hur stressad han började känna sig.

Eamonn tog tre stora kliv fram mot mannen och beordrade honom att släppa Leija.

– Låt henne gå, hon har inget med det här att göra.

Mannen backade osäkert undan och drog med sig Leija som han höll hårt intill sin kropp.

Eamonn såg hur skräcken lyste i hennes ögon och hur blodet sakta börjat sippra fram från det sår mannen åstadkommit när han tryckte kniven mot hennes nyckelben.

Eamonn kände hur han fått nog av mannens lekar och att det var dags att sätta stopp för hans fasoner.

– Du släpper henne nu, om du inte önskar att bli inburad av polisen.
– Polisen, de kommer aldrig att känna till det här. Mannen lyfte än en gång demonstrativt kniven mot Leijas strupe för att få Eamonn att backa undan.
Men han behöll lugnet och svarade.
– Jaså inte, då är det ju otur att du har valt ett av de rum i slottet där värdeföremål förvaras. Dessa rum har dygnet runt-övervakning med kameror.
Han vände sig om och pekade mot dörröppningen där Garbhan stod och betraktade det hela.
– Ser du där, strax ovanför dörrkarmen lite till vänster. Du har valt en perfekt position för att allt ska uppfångas av kameran.
Mannen stirrade förfärat mot kameran och ryckte skräckslaget till när vissheten slog emot honom.
Ett tillfälle Eamonn inte tänkte missa. Han tog kvickt ett steg fram mot mannen och gav honom ett hårt slag med knytnäven mot käken, samtidigt som han ryckte Leija ur hans händer. Eamonn var inte sen att fortsätta utnyttja mannens tillfälliga förvirring, utan kastade sig över honom. När han såg hur mannen skärret tappade kniven och snubblade baklänges lyckades Eamonn fälla mannen till marken. Han slog i golvet med en hög duns.
Garbhan rusade fram och plockade upp kniven som hamnat strax framför hans fötter och räckte den till Eamonn.
De hörde hur mannen stönade och förstod att han inte uppskattade den hårda behandlingen.
– Vem är det som skickat dig att stjäla Leijas brosch?
– Jag vet inte, jag blev hitsänd i ett ärende av bröderna Shaw. De sa att jag skulle ta broschen till dem, de hade en kund som väntade.
– Bröderna Shaw, sitter inte de fortfarande bakom galler efter den misslyckade kuppen mot fartyget?
– Jo, men de har permission då och då.
Eamonn insåg att han inte skulle få veta mycket mer.
Han slet upp mannen på fötter och drog med honom ut på gården, de gick över den krattade grusgången och bort mot den östra flygeln.
Han öppnade dörren och knuffade in mannen i ett av rummen, stängde och låste från utsidan. Sedan hängde han tillbaka nyckeln på spiken vid sidan av dörrposten.
Sida 51 av 129
– Här kan du stanna gamle vän tills någon släpper ut dig, eller du själv lyckas ta dig ut.
Trevlig vistelse!
Eamonn gick tillbaka ut på gårdsplanen där han mötte Garbhan och Leija.
– Eamonn, sa Garbhan med tacksam röst, du kom verkligen i rättan tid.
– Det var ju någon som bad mig att skynda på, så jag gjorde mitt bästa, svarade han stolt och log kamratligt.
Han vände sedan blicken mot Leija med bekymrad min.
– Hur är det med dig? Jag är verkligen ledsen att han behandlade dig så illa.
– Ingen fara med mig, jag blev rädd förstas, men jag är inte skadad.
Hon log mot honom och huttrade till.
Då slog det Eamonn att solen nästan gått ner och att mörkret sakta kommit krypande. Det var betydligt svalare ute nu när solens strålar inte längre gav någon värme, Leija måste vara kall.
– Kom med mig, sa Eamonn och vände sig mot Leija och Garbhan, jag tror det är dags för oss att hitta en plats att övernatta på.
De följde efter Eamonn bort mot slottet. Eftersom de var osäkra på om någon fortfarande övervakade deras vistelse gick de runt slottet och uppsökte den mer dolda ingången. Eamonn tog fram den lilla nyckeln han hämtat tidigare.
De gick in i en liten gränd vid slottet och nerför en halvtrappa. Där nere fanns en knappt synlig dörr, som med åren blivit överväxt av murgröna.
De hjälptes åt att lossa det mesta av den gröna klängväxten så att Eamonn kunde få in nyckeln i låset. De drog i handtaget och dörren knakade till, gångjärnen kärvade men dörren gick till deras glädje upp utan problem.
Eamonn var tacksam att hans far berättat för honom om nyckeln innan han gett sig iväg. Och lyckligtvis hade han haft sinnesnärvaro nog att minnas den.
– Vilken tur att vi kunde ta oss in i slottet utan att öppna stora porten sa Leija till Garbhan, tror du att det var något fel på den?
– Nej, det var bara något knep för att få oss att följa med.
– Stora porten, skulle det vara något fel på den? frågade Eamonn förvånat och stängde igen den lilla dörren efter dem.
– Nej då, sa Garbhan, det var bara något som den knepiga karln hittade på. Troligtvis för att han inte ville att vi skulle gå ut samma väg som vi kom.
Eamonn fortsatte målmedvetet bortåt i korridoren och in i ett stort vackert rum.

– Eamonn, sa Leija, har du tänkt att vi ska övernatta här i slottet? Det är ju mysigt, men är det verkligen tillåtet?

Eamonn såg mot henne samtidigt som de fortsatte att gå.

– För oss är det tillåtet. Vi har mycket att prata om och ni måste båda vara trötta efter alla timmar i sadeln och efter mötet med den otrevlige mannen.

Medan Eamonn pratade på nådde de fram till en trädörr som ledde in till ett stort rum.

– En matsal värdig en kung eller vad tycker ni? sa Eamonn.

– Vilket vackert rum, sa Leija och såg sig omkring. Tänk vilka storslagna middagar och möten som kan ha ägt rum här genom tiderna. Jag kan nästan höra historiens vingslag här inifrån.

Hon tog ett djupt andetag och såg för sin inre syn hur fina damer och herrar suttit och konverserat vid borden.

– Absolut, ett jättefint rum, sa Garbhan och avbröt Leijas romantiska tankar. Men att tänka på storslagna middagar har bara gjort mig ännu hungrigare. Eamonn, var har du tänkt att vi ska äta ikväll?

– Här, svarade han.

Sida 52 av 129

– Här? upprepade Garbhan förvånad, men var är alla betjänter, och det viktigaste av allt, vår kokerska, då?

– Jag tänkte bli din kokerska ikväll. Eamonn log. Här intill finns ett rum som numer används som förråd av de som hyr slottet. Det brukar alltid stå en massa förpackningar kvar där inne, som pasta, ris, konserver och kryddor. Jag är säker på att det går att koka ihop en fullt duglig middag för oss tre. Om vi äter här kan vi också stanna över natten och läsa igenom de dokument jag hämtat. Skulle det visa sig vara fel dokument kan vi gå tillbaka upp till tornrummet och leta vidare.

Garbhan, min häst står bunden vid västra infarten, kan du ta med honom bort till era hästar, så att han slipper stå utan mat och sällskap inatt. Under tiden ger jag mig på ett försök att laga middag. Vi ses här igen så snart du är tillbaka.